

Forastera

Direcció i guió: Lucía Aleñar Iglesias **Països:** Espanya, Suècia, Itàlia **Durada:** 97 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Zoe Stein, Lluís Homar, Núria Prims, Marta Angelat **Música:** Filip Leyman, Anna von Hausswolff **Fotografia:** Agnès Piqué Corbera **Distribuïdora:** Atalante Cinema **Estrena a Espanya:** 11/9/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en català, espanyol i anglès

SINOPSI

La Catalina veurà com les seves vacances queden trastocades dramàticament arran de la mort de la seva àvia, que només ella presencia. Un gest casual —vestir les peces de la difunta— esdevindrà la porta d'entrada a un món fantasmagòric que portarà la Catalina a ocupar literalment i figuradament l'espai deixat per l'àvia, un fet que provocarà un terratrèmol emocional entre aquells que l'estimen. (gencat.cat)

CRÍTICA

Un fantasma a la cuina

Els reflexos d'una llum suau recorren cadascuna de les estances d'una casa buida. Un dormitori, una cuina, un menjador, un passadís. El centelleig es desplaça per les parets com si una ànima estigués acariciant els espais que va habitar en vida. Encara millor, com si encara no volgués abandonar el món que coneix i com si la mort, en fi, ens recordés que també és motiu de claredat. En la brillant òpera prima de Lucía Aleñar Iglesias, el més enllà sembla un signe del temps que es resisteix a desaparèixer, una aparició juganera que potser vol acomiadar-se de la seva família abans d'anar-se'n cap a l'ignot. Deu ser per això que la pel·lícula insisteix a prendre's el seu temps i la Cata —la jove protagonista que encarna una encertada Zoe Stein d'expressió continguda— esdevé el vehicle perfecte per traçar un recorregut que va de l'àmbit terrenal a l'àmbit espiritual buscant un fràgil equilibri més atent a la subtilitat que a l'èmfasi narratiu. Per a la Cata, els dies tranquils d'estiu amb la seva germana i els avis de Mallorca anaven més o menys bé fins que una mort sobtada ho canvia tot. No només per com d'abrupte ha estat perdre la seva àvia, que també es diu Catalina, interpretada per una misteriosa Marta Angelat, sinó perquè —i aquí ve el més interessant— el que hauria de ser absència i buit, en realitat, es nega a obeir les lleis del que és real per moure's lliurement pels seus dominis com si fos un polissó invisible.

Parlar de **Forastera**, el primer llarg de la directora que adapta i amplia el seu curt homònim estrenat el 2020, implica abordar el gènere amb distància, recuperar el conte de fantasmes per explicar-ho des dels seus propis marges. D'altra banda, no és estrany albirar les dinàmiques de cert cinema contemporani sobre l'aprenentatge vital en una etapa mutant —potser en sintonia estètica i identitària amb el cinema de Celina Murga i Milagros Mumenthaler en títols com *Ana y los otros* (2003) o *Abrir puertas y ventanas* (2011)— i prenent una distància lògica amb els codis del cinema de terror. Dit d'una altra manera, aquí el que és fosc i el que és sinistre —fins i tot gòtic— ocupen un espai molt mesurat que s'obre al plaer del dubte. Aquesta mirada que la Cata projecta sobre el seu propi entorn familiar, aquesta doble identitat entre el seu desig d'independència, de buscar relacions fora del niu, i l'atenció que brinda als seus éssers estimats —especialment la seva mare i l'avi, que encarnen amb precisió Nuria Prims i Lluís Homar— en ple duel, planteja una pregunta gairebé absurda. Realment el seu cos ha estat ocupat per la iaia després de morir? Per casualitat ens trobem davant del revers íntim i balear de la molt sinistra *La abuela* de Paco Plaza? O Aleñar simplement juga a deixar la resposta en blanc per abordar millor les complexitats d'una pèrdua que es pateix en solitari? Afortunadament, la directora no treu conclusions precipitades. **Forastera** és un conte amable i delicat, impregnat d'una gran sensibilitat no exempta d'ironia, que es construeix a partir de l'espera i el silenci.

Com en el seu curt anterior, marcat per l'aparició d'un vestit i dos rucs, Aleñar continua indagant en el poder del dubte que travessa el relat sembrant apunts simbòlics que, fins a cert punt, enriqueixen la narració. Un vestit —probablement dels setanta amb estil pop art— tret de l'armari, un dofí de plàstic flotant en un mar buit, unes formigues escalant un moble que apareixen i desapareixen, el parpelleig fluorescent al sostre de la cuina... Aquests detalls acompanyen —i desafien— la mirada de la Cata, una jove postadolescent que se sent estrangera en el seu propi cos. De vegades, fa la sensació que el muntatge entre imatges que busquen allò que és quotidià i d'altres que acaricien una dimensió onírica denota cert càlcul, com volent imposar un ordre asèptic en la mètrica de les dues realitats. No obstant això, la capacitat d'Aleñar per emocionar sense alçar la veu, introduir el lipsis sàviament en la narració i fins i tot cobrir el relat amb una capa d'atmosfera càlida i estranya, de tendresa i intriga alhora, permet assaborir aquesta proposta sobre l'esforç de reconnectar la tribu més enllà de modes i tendències. És igual que **Forastera** sigui carn de *tag* i aparegui —o es quedi fora— en grups i llistes de les *coming of age* en clau femenina. La pel·lícula és singular perquè emociona sense traïr la seva fe en l'alteritat. L'important aquí és el que es veu i es palpa en una llar, però també el que s'intueix flotant a l'aire quan la tristesa ho entela tot. Per a més inri, si a això hi afegim que Mallorca és un lloc de memòria juvenil per a Aleñar i Stein, només ens queda tancar el cercle.

Carles M. Agenjo - elantepenultimomohicano.com